
MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

BÀ WILKINSON GỌI TÔI LÀ CHÁU TRAI

THE FAMILY · 12

Hôm nay là một Chủ nhật ấm áp, ngày 23 tháng 8 năm 2026, cũng giống bao Chủ nhật khác.

Bữa trưa ăn nhanh không phải một sự nhượng bộ mà là một nghi thức. Giấc nghỉ ngắn buổi chiều là ngoại lệ, chỉ được cho phép để lượng dopamine tiết ra cao khác thường trong buổi sáng trở lại mức bình thường sau một sự kiện bất ngờ: hôm nay, Bing đã đặt một trang của tôi vào vị trí thứ nhất trên web với một truy vấn liên quan đến mẹ tôi, Gillette.

Từ vị trí thứ hai, ông tôi dõi nhìn, và mỉm cười.

Ông có vẻ không giận.

Hôm nay tôi còn phát hiện ra rằng King Camp Gillette đã rời cõi đời này ngày 9 tháng 7 năm 1932.

Vừa đọc thấy ngày tháng ấy, tôi suýt bật khỏi ghế.

Dự án của chính tôi, gillettenarrative.com, ra đời ngày 9 tháng 6 năm 2026.

Chín mươi tư năm sau khi ông mất.

Và, theo những thỏa thuận tôi đã lập với chính mình, ba mươi ba năm trước cuộc ra đi tôi đã định sẵn cho mình vào năm 2058.

Khi những ngày tháng bắt đầu hội tụ, khi chúng khớp vào nhau với độ chính xác không ngờ, người ta dễ muốn tin rằng có lẽ còn một thuật toán

khác đang vận hành — một thuật toán mà dáng vẻ chẳng mấy giống những thuật toán ta đã quen.

Như mọi lần vào những lúc thế này, bầu bạn với tôi là nhạc jazz tiếng Anh.

Đó là thứ nhạc duy nhất tâm trí tôi còn đón nhận một cách tự nhiên, khi mà những cây ghi-ta và măng-đô-lin của gia đình tôi đã im tiếng theo lẽ thường của tạo hóa.

Rồi tôi mở hộp thư.

Một đòn đau giáng thẳng vào tim.

Samantha viết từ London.

Đó là cháu gái của bà Wilkinson.

Dì Maggie của tôi.

Quý bà của hai thanh kiếm bắt chéo.

Người phụ nữ mà, cách đây chưa lâu và trước mặt cả gia đình mình, đã gọi tôi là cháu trai.

Thư cô ấy viết giản dị.

Bà Maggie Wilkinson đã qua đời.

Theo ý nguyện của chính bà, vốn hiểu tôi đủ rõ để đoán trước phản ứng của tôi, tin chỉ được báo sau khi lễ an táng đã xong.

Chúng tôi là người Anh.

Một giọt nước mắt tìm được chỗ của nó.

Cái chết chẳng bao giờ là điều đẹp đẽ.

Nó chỉ là thứ mà ta không bao giờ thật sự ngờ tới.

Trong tất cả những người phụ nữ tôi đã gặp trong đời, người dì mới nhận này chỉ chiếm một chương ngắn.

Thế nhưng vai trò của bà lại là cốt yếu.

Bà giúp tôi hiểu rằng chất quý tộc không chỉ nằm ở tước vị, gia huy hay những đặc quyền thừa kế.

Nó nằm ở cung cách.

Nó nằm ở cách cư xử.

Nó nằm ở cái phẩm chất mà người nói tiếng Anh hay gọi là aplomb.

Có một chữ giản dị hơn để gọi nó.

Đẳng cấp.

Tôi viết lá thư này cho bà.

Cho gia đình bà.

Cho chính tôi.

Cho mọi độc giả một ngày nào đó có thể sẽ ghé đến đây.

Và tôi mở đầu bằng một câu duy nhất, nhớ thuộc lòng:

Chúng ta là chúng ta nhờ những người ta gặp, và không ai lấy đi được điều đó của ta.

Y văn hay lạm dụng thứ uy quyền mà những bệnh nhân cần sự chắc chắn tự nguyện trao cho.

Nó thường nói với ta điều thuận tiện.

Hiếm hơn là điều quan trọng.

Người ta bảo trẻ con từ lúc lọt lòng đến năm tuổi không có ký ức.

Rằng chúng không giữ lại được vì những cấu trúc nhận thức cần thiết còn chưa phát triển.

Theo lý thuyết ấy, mỗi chúng ta hẳn phải mang trong mình năm năm bóng tối.

Thế mà tôi nhớ những cái tát của mẹ tôi.

Tôi nhớ những cái tát của các cô giáo mẫu giáo.

Tôi không nhớ con số.

Chúng bắt đầu chẵn và không bao giờ kết thúc lẻ.

Những đòn ta lãnh khi đã lớn cũng gần giống như thế.

Chẳng ai đếm.

Ký ức không lưu trữ chúng thành số liệu thống kê.

Nó lặng lẽ gửi chúng vào trong tâm hồn.

Và nhiều năm sau, nó rút chúng ra dưới dạng chữ viết.

Tạm biệt, Dì Maggie.

Mong dì được đón chào ở bất cứ nơi nào hành trình của dì giờ đang tiếp nối.

Hai thanh kiếm vẫn bắt chéo cho đến ngày dì đi qua bên dưới.

Vĩnh biệt.

Cháu trai của dì.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔